SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 619/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. A. K., K., zastúpenej advokátkou JUDr. Z. K., K., ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1 T/34/10 z 15. júna 2011 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Tos/74/2011 z 8. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. A. K., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Z. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T/34/10 z 15. júna 2011 a uznesením

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos/74/2011 z 8. novembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka je v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 T/34/10 v procesnom postavení obhajkyne obžalovanej, ktorá je trestne stíhaná pre podozrenie zo spáchania prečinu marenia úradného rozhodnutia podľa § 349 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 T/34/10 z 15. júna 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bola sťažovateľke podľa § 70 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) uložená poriadková pokuta v sume 1 000 € z dôvodu, že sťažovateľka podľa zistenia okresného súdu *„… spôsobuje prieťahy vo veci tým, že sa z rôznych dôvodov nezúčastňuje hlavných pojednávaní a nezabezpečí ani substitúciu, pričom na poslednom hlavnom pojednávaní sa ani dostatočne neospravedlnila“*.

Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka 14. októbra 2011 sťažnosť, ktorou namietala nedôvodnosť uznesenia okresného súdu a na podklade dôvodov uvedených v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu sa domáhala jeho zrušenia.

Krajský súd prerokoval sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu a uznesením sp. zn. 1 Tos/74/2011 z 8. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „namietané rozhodnutie“) podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky zamietol ako oneskorene podanú.

Následne sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť, v ktorej ku skutkovým okolnostiam uvádza, že zásielka, ktorej obsahom bolo uznesenie okresného súdu, jej bola prvýkrát doručovaná 6. septembra 2011 s tým, že opätovne jej bola doručovaná 7. septembra 2011 a toho istého dňa bola uložená na pošte. Z dôvodu, že si predmetnú zásielku neprevzala v odbernej lehote, bola vrátená odosielateľovi. Po uplynutí odbernej

lehoty podaním z 28. septembra 2011 požiadala okresný súd o opätovné doručenie vrátenej zásielky. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza: *„v trestnej veci uvedenej značky som podaním súdu prvého stupňa, zo dňa 28. 9. 2011, učinila dotaz ohľadne oznámenia Slovenskej pošty o uloženie zásielky, zo dňa 7. 9. 2011, odosielateľa Okresný súd Bardejov, s odbernou lehotou 18 dní, t. j. do 26. 9. 2011. Dotaz som učinila dňa 28. 9. 2011 (dva dni po tom, čo som sa stala práceneschopnou pre nepredvídané akútne horúčkovité ochorenie, dňa 26. 9. 2011), kedy mi to najskôr zdravotný stav umožnil učiniť a súdu to zaslala dňa 29. 9. 2011. ... Podľa obsahu spisu vyplýva, že súdu prvého stupňa bolo moje podanie, zo dňa 28. 9. 2011 (o opakované doručenie zásielky podľa oznámenia o uložení zásielky Slovenskej pošty, č. RU 87 239 136 0 SK) doručené dňa 3. 10. 2011.“*

Okresný súd následne uznesenie opätovne zaslal sťažovateľke, a tá ho prevzala 11. októbra 2011 s tým, že proti nemu podala sťažnosť.

Sťažovateľka uznesenie krajského súdu spochybňuje, pričom argumentuje tým, že „Odvolací súd vec posúdil ako sťažnosť proti napadnutému uzneseniu, doručeného mi dňa 12. 9. 2011, pričom ja som učinila sťažnosť proti napadnutému uzneseniu, doručenému mi dňa 11. 10. 2011. Postupovala som titulom postupu (doručovania) súdu prvého stupňa a nemala som (nemohla som mať) žiadnu vedomosť, že ide o opakované doručovanie rozhodnutia, ktoré by v takomto prípade muselo byť doručované ako právoplatné. ... Je treba súhlasiť s názorom Krajského súdu v Prešove, že toto uznesenie mi bolo vzhľadom k dovtedajšiemu postupu súdu prvého stupňa doručené dňa 12. 9. 2011, avšak súd prvého stupňa mi predmetné uznesenie zaslal (opakovane) ako prvé jeho doručenie - neprávoplatný prvopis, kde inak by mi ho bol zaslal (mal ho zaslať) s vyznačenou právoplatnosťou (keďže bolo právoplatné). Bolo by už na mne, ako by som sa ďalej procesné správala a bola využila príslušný procesný postup, ktorý pripúšťa učinenie opravného prostriedku aj v prípade zmeškania lehoty. Avšak súd prvého stupňa sa správal, akoby sa jednalo o prvé doručenie, kde som objektívne nemohla mať vedomosť, aby sa jednalo o druhé (opakované) doručenie a týmto ma zaviedol a odňal mi možnosť súčasne so sťažnosťou požiadať o odpustenie zmeškania lehoty (čo by malo iný procesný dosah na posúdenia včasnosti podanej sťažnosti). Z oznámenky Slovenskej pošty nevyplývalo, čo mi súd prvého stupňa

zasielal a preto som iniciatívne (v úmysle zabezpečiť kontinuitu pojednávaní) učinila podanie, zo dňa 28. 9. 2011.

V danom prípade mal odvolací súd prejednať moju sťažnosť vecne a oneskorenosť jej podania vybaviť iným spôsobom, vo vzťahu k nesprávnemu postupu súdu prvého stupňa. Strana v konaní, ktorá neporušila zákon, a spravovala sa procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý jej doručil zjavne nie právoplatné rozhodnutie, nemôže niesť zodpovednosť za zmeškanie lehoty, ak toto zmeškanie zapríčinil konajúci orgán a strana o tom nemohla mať (z veci ako sa javila) vedomosť. ...

Postupom súdu prvého stupňa došlo k tomu, že súd predstieral zaslanie nie právoplatného rozhodnutia, voči ktorému som zákonným postupom v lehote využila príslušný opravný prostriedok, čo mi ale bolo vytknuté v odvolacom konaní, že opravný prostriedok som učinila po lehote, teda voči už právoplatnému rozhodnutiu. ...

Uvedený postup považujem za nespravodlivý, nakoľko súd prvého stupňa ma svojim konaním zavádzal a odvolací súd z obsahu spisu o takomto postupe mal vedomosť, napriek čomu sa s touto skutočnosťou ani len nevysporiadal a moju sťažnosť bez ďalšieho odmietol ako zmeškanú, čím mi odňal právo konať. ...

Mám za to, že v zmysle § 64 ods. 1 Tr. por., mala byť táto skutočnosť vyhodnotená ako zmeškanie lehoty pre dôležitý dôvod, ktorý mal byť zhliadnutý v postupe súdu prvého stupňa (pre ktorý nie som povinná žiadať o odpustenie zmeškania lehoty, keďže objektívne nemám vedomosť, aby bola zmeškaná a objektívne jej zmeškanie spočíva na strane konajúceho súdu). Iná by bola skutočnosť, ak by som o predchádzajúcom doručovaní mala vedomosť, či už titulom môjho podania, zo dňa 28. 9. 2011, na základe ktorého by ma súd prvého stupňa informoval o vykonanom doručovaní, event. ak by mi bol zaslal uznesenie s vyznačenou doložkou právoplatnosti. ...

Dôvod zamietnutia sťažnosti pre zmeškanie lehoty založil súd prvého stupňa a odvolací súd sa mal s tým zákonným spôsobom vysporiadať. Keďže sa tak nestalo a moju sťažnosť bez ďalšieho zamietol iba s poukazom na jej zmeškanie, odňal mi možnosť konať a porušil moje základné právo zaručené podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom.“.

Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie namieta, že uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a domáha sa, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľky zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, Uznesením Krajského súdu v Prešove, zo dňa 8. 11. 2011, sp. zn. 1 Tos 74/2011-230, event. aj Uznesením Okresného súdu Bardejov, zo dňa 15. 6. 2011, sp. zn. 1T 34/10-193, boli porušené.

Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Prešove, zo dňa 8. 11. 2011, sp. zn. 1 Tos 74/2011-230, event. aj Uznesenie Okresného súdu Bardejov, zo dňa 15. 6. 2011, sp. zn. 1T 34/10-193, a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd SR zakazuje porušovateľovi pokračovať v porušovaní namietaných základných práv sťažovateľky.

Krajský súd v Prešove a Okresný súd Bardejov sú spoločne a nerozdielne povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania - právneho zastúpenia na účet jej právnej zástupkyne vo výške 269,58 €.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 1 druhej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštantne pripomína, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov v koncepte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s konceptom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

1. K namietanému porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 34/10 z 15. júna 2011

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením okresného súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku uznesenia súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Podľa § 70 ods. 1 Trestného poriadku kto napriek predchádzajúcemu napomenutiu ruší konanie alebo kto sa voči súdu, prokurátorovi, alebo policajtovi správa urážlivo, alebo kto bez dostatočného ospravedlnenia neposlúchne príkaz, alebo nevyhovie výzve alebo predvolaniu podľa tohto zákona, toho môže sudca a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt potrestať poriadkovou pokutou do 1 650 eur; ak ide o právnickú osobu, až do 16 590 eur. Na možnosť uloženia poriadkovej pokuty musia byť dotknuté osoby vopred upozornené.

Podľa § 70 ods. 3 Trestného poriadku proti rozhodnutiu podľa odsekov 1 a 2 je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka mala v systéme všeobecného súdnictva právo podať proti uzneseniu okresného súdu účinný opravný prostriedok (sťažnosť) na dosiahnutie nápravy ňou tvrdeného porušenia práv, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Možnosť využitia tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany označených základných práv vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak sťažovateľka nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie splnené neboli, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku právomoci.

2. K namietanému porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos/74/2011 z 8. novembra 2011

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ďalej preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením krajského súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v tom, že krajský súd postupoval nesprávne, keď jej sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu považoval za oneskorene podanú, keďže podľa jej názoru jej okresný súd opakovane zaslal zásielku, ktorej obsahom bolo uznesenie okresného súdu bez toho, aby na uznesení okresného súd vyznačil doložku právoplatnosti alebo ju iným spôsobom informoval, že jej zasiela už právoplatné rozhodnutie. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka bola toho názoru, že ide o prvé doručenie predmetného uznesenia, a teda podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu dňa 14. októbra 2011 mal krajský súd vyhodnotiť ako včas podané.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery všeobecný súd vyvodil (m. m. III. ÚS 78/04, IV. ÚS 27/2010). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť

teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00).

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia krajského súdu. Pri posudzovaní prípadných negatívnych ústavnoprávnych dôsledkov, v danom prípade ide najmä o posúdenie, či výklad § 66 ods. 3 Trestného poriadku a následná aplikácia zo strany krajského súdu nezakladá neprípustný zásah do sťažovateľkou označených práv. O takomto zásahu by bolo možné v zásade uvažovať v tom prípade, ak by výklad príslušných ustanovení právnych predpisov zjavne a neodôvodnene vybočil zo štandardných interpretačných metód, ktoré sú v súdnej praxi všeobecne akceptované.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku ak nebol adresát zásielky, ktorú treba doručiť do vlastných rúk, zastihnutý na adrese, ktorú na tieto účely uviedol, zásielka sa uloží u orgánu, ktorý zásielku doručuje, a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží sa písomnosť na pošte alebo orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, kde a kedy si môže zásielku vyzdvihnúť. Ak si adresát zásielku nevyzdvihne do troch pracovných dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel; toto neplatí, ak ide o doručenie obžaloby, uznesenia o podmienečnom zastavení trestného stíhania a trestného rozkazu.

Vychádzajúc z uvedených ustanovení Trestného poriadku a uznesenia krajského súdu možno konštatovať, že vzhľadom na ustálený skutkový stav, ktorý v konečnom dôsledku nespochybňuje ani sťažovateľka, právne závery formulované v odôvodnení namietaného rozhodnutia nevybočili z možnej zákonnej konštrukcie a z tohto pohľadu nie je možné dospieť k záveru, že v dôsledku tohto rozhodnutia boli porušené sťažovateľkou označené práva.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„sťažnosť podala obhajkyňa podaním, ktoré bolo dané na poštovú prepravu dňa 14. 10. 2011 a adresované súdu, voči uzneseniu ktorého sťažnosť smerovala. Predmetné uznesenie napadnuté sťažnosťou síce obhajkyňa naozaj fyzicky prevzala dňa 11. 10. 2011, čo by znamenalo, že sťažnosť by za takejto situácie bola podaná v zákonom stanovenej lehote, avšak z obsahu spisu plynie, že tento deň, teda deň 11. 10. 2011, nie je možné považovať za deň doručenia uznesenia.

Uznesenie totiž obhajkyňa prevzala až po tom, čo jej bolo doručované opakovane. Po prvýkrát jej bolo uznesenie doručované zásielkou, ktorá sa vrátila súdu neprevzatá (č. l. 202).

Z uvedenej zásielky je možné zistiť, že uznesenie resp. zásielka, ktorá predmetné uznesenie obsahovala, bolo obhajkyni doručované dňa 6. 9. 2011, opakované doručenie bolo vykonané dňa 7. 9. 2011 a v rovnaký deň, teda 7. 9. 2011 bola zásielka uložená na pošte.

Keďže uznesenie bolo obhajkyni doručované do vlastných rúk, je potrebné za deň doručenia uznesenia považovať 12. september 2011.

Vyplýva to z ust. § 66 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého ak nebol adresát zásielky, ktorú treba, doručiť do vlastných rúk, zastihnutý na adrese, ktorú na tieto účely uviedol, zásielka sa uloží u orgánu, ktorý zásielku doručuje a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak ostane nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží sa písomnosť na pošte alebo orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, kde a kedy si môže zásielku vyzdvihnúť. Ak si adresát zásielku nevyzdvihne do troch pracovných dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel; toto neplatí, ak ide o doručenie trestného rozkazu.

Uznesenie je teda potrebné považovať za doručené obhajkyni dňom 12. 9. 2011, kedy uplynul tretí pracovný deň od uloženia zásielky (len na okraj krajský súd podotýka, že obhajkyňa o uložení zásielky dokonca mala vedomosť, čo vyplýva z jej podania na č. l. 203).

Od 12. 9. 2011 teda začala obhajkyni plynúť trojdňová lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu. Keďže posledný deň tejto lehoty pripadol na 15. september 2011, ktorý bol

dňom pracovného pokoja posledným dňom, kedy ešte mohla účinne podať sťažnosť proti uzneseniu, bol 16. september 2011.

Z uvedeného je teda zrejmé, že sťažnosť, ktorú podala obhajkyňa na pošte dňa 14. 10. 2011, je sťažnosťou podanou po zákonom stanovenej lehote, teda oneskorene a ako takú ju krajský súd musel bez toho, aby mal možnosť preskúmať správnosť výroku napadnutého uznesenia alebo konania, ktoré uzneseniu predchádzalo, zamietnuť.“

Záver krajského súdu o existencii dôvodov na postup podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku v súvislosti s § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku bol dostatočne odôvodnený. Krajský súd mal v danom prípade za preukázané, že sťažovateľke bolo uznesenie okresného súdu doručované 6. septembra 2011, opätovne 7. septembra 2011 a toho istého dňa uložené na pošte s tým, že predmetné uznesenie bolo sťažovateľke podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku náhradne doručené 12. septembra 2011. Túto skutočnosť nespochybňuje ani sťažovateľka, keď uvádza, že *„je treba súhlasiť s názorom Krajského súdu v Prešove, že toto uznesenie mi bolo vzhľadom k dovtedajšiemu postupu súdu prvého stupňa doručené dňa 12. 9. 2011...“*. V kontexte uvedeného je potrebné uviesť, že akékoľvek ďalšie doručovanie uznesenia okresného súdu nemá vplyv na začatie počítania lehoty na podanie sťažnosti, a to bez ohľadu na subjektívne predstavy sťažovateľky.

Odôvodnenie uznesenia krajského súdu nemožno v zmysle § 66 ods. 3 Trestného poriadku v súvislosti s § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na základe uvedených zistení považovať za arbitrárne alebo zjavne nepodložené. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so splnením zákonných podmienok na zvolený postup a namietané rozhodnutie, z tohto pohľadu ho náležite skutkovo a právne odôvodnil. Skutkové a právne závery krajského súdu vo väzbe na relevantné ustanovenia Trestného poriadku tak nenesú žiadne známky svojvôle.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že právne závery formulované v odôvodnení uznesenia krajského súdu nevybočili z možnej zákonnej konštrukcie a z tohto pohľadu nemožno dospieť k záveru formulovanému sťažovateľkou, že uznesením krajského súdu boli porušené jej označené práva.

Rovnako nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľky, v rámci ktorej namieta, že nemala vedomosť o tom, že predmetná zásielka je jej doručovaná opakovane, keďže sama uvádza, že okresný súd podaním z 28. septembra 2011 požiadala o opätovné doručenie zásielky neprevzatej v odbernej lehote. Z uvedeného tiež vyplýva, že sťažovateľka musela mať vedomosť o uložení predmetnej zásielky a už v okamihu, keď sa fakticky oboznámila s obsahom zásielky, mohla využiť procesný postup podľa § 64 Trestného poriadku.

Ako už bolo uvedené, z nezávislého postavenia ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť jedine v prípade, ak sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Vychádzajúc z odôvodnenia uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu nenesú prvky nepredvídateľnej interpretačnej svojvôle. Výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku nevybočil zo štandardov interpretačných metód, ktoré sú v súdnej praxi všeobecne zastávané. Právny názor formulovaný krajským súdom nepredstavuje ústavne neprípustný výsledok interpretácie ustanovení § 66 ods. 3 Trestného poriadku v súvislosti s § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Aj z tohto dôvodu nemožno hodnotiť aplikáciu zistenej právnej normy na daný skutkový stav ako svojvoľnú. Ústavný súd ďalej konštatuje, že krajský súd sa dostatočne precíznym spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu. Ústavný súd ďalej konštatuje, že takto formulované právne závery sú racionálne a dostatočne odôvodnené a ústavne akceptovateľné.

Podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu z hľadiska svojho odôvodnenia korešponduje aj judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces (vrátane konania o obmedzení osobnej slobody) zahŕňa aj právo na primerané odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľky ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a označeným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako zjavne neopodstatnený.

Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľkou uvedených skutočností, prostredníctvom ktorých namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s poukazom na obsah odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ústavný súd nezistil také účinky, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť medzi označeným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale toto rozhodnutie bolo náležite odôvodnené, na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na už uvedené oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie v danej časti splnené neboli, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch (návrhu na zrušenie uznesenia okresného súdu, uznesenia krajského súdu a priznania náhrady trov právneho zastúpenia), ktoré sa vecne viažu na vyslovenie

porušenia sťažovateľkou označených práv, stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd uvádza, že sťažnosť sťažovateľky obsahuje aj ďalší nedostatok spočívajúci v nepredložení kópií právoplatných rozhodnutí, tak ako to vyžaduje § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti vyžiadal kópiu tak uznesenia okresného súdu, ako aj kópiu uznesenia krajského súdu. V danej situácii tak ústavný súd už nepovažoval za potrebné sa bližšie zaoberať týmto formálnym nedostatkom sťažnosti, pretože by to bolo s ohľadom na už vyššie uvedené zjavne nadbytočné, a tým aj neúčelné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2012